

የዳንኤል መጽሐፍ – ቁጥር ሠላሳ ዘጠኝ

የትንቢታዊው ሕብረ ማጌጥ መገለጥ፡- የዊሊያም ሚሊር ሕልም እና በመጨረሻዎቹ ዘመናት መሠረታዊ እውነቶች መመለስ

Jeff Pippenger
2024-01-03

በመጨረሻዎቹ ቀናት፣ ሁሉም ትንቢቶች ፍጹም ፍጻሜአቸውን የሚያገኙበት ስፍራ ስለሆነ፣ የዊሊያም ሚሊርን ሕልም ያለውን ትንቢታዊ መተግበሪያ እየተመለከትን ነው። የሚሊር ሕልም፣ በሚሊር አገልግሎት የተሰበሰቡትን የአድቪንቲዥም መሠረታዊ እውነቶች መገኘት፣ መመሥረት፣ መቃወም፣ መቀበር እና መመለስ ይለይታል። እነዚያ መሠረታዊ እውነቶች በ1798 የተፈቱትን እውነቶች ይወክሉ ነበር። እነዚያ እውነቶች በኡላይ ወንዝ ራእይ ይወክላሉ። በEarly Writings መጽሐፍ እንደተመዘገበው የሚሊር ሕልም ሁለተኛው ሕልም ነበር፤ እንዲሁም ሚሊር ራሱ በናቡከደነፆር እንደተመሰለ ሁሉ፣ ያ ሕልም ደግሞ በናቡከደነፆር ሁለተኛ ሕልም አስቀድሞ ተመስሏል።

ከዚህ በፊት የቀረቡ ጽሑፎች ናቡከደነፆር በ“ሰባት ዘመን” የአውሬ ልብ አለው ብሎ የኖረው ሕይወት መደምደሚያ በምሳሌያዊ ሁኔታ በ1798 እንደተፈጸመ አሳይተዋል። በዚያን ጊዜ መንግሥቱ ተመለሰለት፣ ናቡከደነፆርም ለመጀመሪያ ጊዜ ፍጹም የተለወጠ ሰውን ወክሏል። “የፍጻሜው ዘመን”ን በተመለከተ፣ በ1798 እርሱ “ጠቢባን” ወክሏል። እንዲሁም፣ እንደ ባቢሎን የመጀመሪያው ንጉሥ፣ ናቡከደነፆር የ“ሰባት ዘመን” ፍርድ፣ የባቢሎን የመጨረሻው ንጉሥ የነበረውን ቤልሻጾር የሁለት ሺህ አምስት መቶ ሃያ (መኔ፣ መኔ፣ ቴዌል፣ ኡፋርሲን) ፍርድ እንደ ምሳሌ አመለከተ።

«ለባቢሎን የመጨረሻው ገዥ፣ በምሳሌ እንደ መጀመሪያው፣ የመለኮታዊው ጠባቂ ፍርድ ደርሶበት ነበር፤ ‘አንተ ንጉሥ ሆይ፣ ... ለአንተ ተነግሮአል፤ መንግሥቱ ከአንተ ርቆአል።’ ዳንኤል 4፡31።» ነቢያትና ነገሥታት፣ 533።

እህት ዋይት በፍርድ ሰዓት ቤልሻጾርን “ሰነፍ ንጉሥ” ብላ ለየችው። በናቡከደነፆር የፍርድ ሰዓት መደምደሚያ እርሱ “ጥበበኛ ንጉሥ” ይወክላል፤ ምክንያቱም ከ“ሰባት ዘመናት” ፍርድ ጥቅም አግኝቶአልና፣ ቤልሻጾር ግን ታሪኩን ቢያውቅም እንኳ ከእርሱ ጥቅም ለማግኘት እምቢ አለ።

“ነገር ግን የቤልሻጾር ለመዝናናት ያለው ፍቅርና ራሱን የማክበር ልማድ ፈጽሞ ሊረሳቸው የማይገቡትን ትምህርቶች ከአእምሮው አጠፋ፤ እናም በናቡከደነፆር ላይ የታዩ የታላቅ ፍርዶችን ያመጡ ታጢአቶችን የሚመስሉ ታጢአቶችን ፈጸመ። በጾጋ የተሰጡትን እድሎች አባከነ፤ ከእውነት ጋር ለመተዋወቅ በእጅ ውስጥ የነበሩትን እድሎች መጠቀም ችሏል አለ። ‘ለመዳን ምን ላድርግ?’ የሚለውን ጥያቄ ይህ ታላቅ ነገር ግን ሞኝ ንጉሥ በግዴላሽነት አልፎታል።” Bible Echo, April 25, 1898.

ናቡከደነፆር በ1798 ዓ.ም. “ጠቢባን” የሚወክል ምልክት ነው፤ እነርሱም በፍጻሜው ዘመን የእውቀትን መጨመር የሚያስተውሉ ናቸው።

“ትዕቢተኛው መካፈል ከከንፈሮቹ ገና ሳይረቅ፣ ከሰማይ ድምፅ የእግዚአብሔር የወሰነው የፍርድ ጊዜ እንደደረሰ ነገረው። በአንድ ቅጽበት አእምሮው ከእርሱ ተወሰደ፣ እርሱም እንደ አውሬ ሆነ። ሰባት ዓመት እንዲህ ተዋርዶ ኖረ። ይህ ዘመን በተፈጸመ ጊዜ አእምሮው ተመልሶለት፤ ከዚያም በትሕትና ወደ ሰማይ ታላቁ አምላክ ቀና ብሎ በዚህ ቅጣት ውስጥ ያለውን መለኮታዊ እጅ አወቀ፣ እንደገናም ወደ ዙፋኑ ተመለሰ።”

“በሕዝባዊ አዋጅ ንጉሥ ናቡከደነፆር በደሉን እና በመመለሱ ውስጥ የተገለጠውን ታላቅ የእግዚአብሔር ምሕረት አመነ። ይህ በቅዱስ ታሪክ እንደተመዘገበው የሕይወቱ የመጨረሻ ድርጊት ነበር።” Review and Herald, February 1, 1881.

በናቡከደነፆር “ሰባቱ ዘመናት” መጨረሻ ላይ፣ ይፋዊ አዋጅ አወጣ፤ ይህም ይፋዊ ኑዛዜን ያካተተ ነበር። ሚሊር፣ እንደ ናቡከደነፆር፣ በ1798 ዓ.ም. ያሉትን “ጠቢባን” ይወክላል፤ እነርሱም በዘመኑ ፍጻሜ የእውቀት መጨመርን የሚያስተውሉ ናቸው። ሁለቱም ሁለት ሕልሞች ነበሯቸው፤ እና የእያንዳንዳቸው ሁለተኛ ሕልሞች “ሰባቱን ዘመናት” በምሳሌያዊ ሁኔታ ያመለክታሉ። “ሰባቱ ዘመናት” በቀደሙት ጽሑፎች የሽግግር ነጥብ መሆናቸው ታይቷል።

በ1798 ዓ.ም. ናቡከደነፆር ከትዕቢት ሁኔታው ወደ ጥበበኞች ሁኔታ የሚያመለክት ሽግግር ያመለከተ ነበር። ይህም የሕዝብ ፊት የቀረበ ኑዛዜውን አካትቶ ነበር። 1798 ዓ.ም. እንዲሁም በመጽሐፍ ቅዱስ ትንቢት ውስጥ ባሉት አምስተኛውና ስድስተኛው መንግሥታት መካከል ያለው የሽግግር ነጥብ ነበር። ደግሞም የመጀመሪያውን መልአክ መምጣት አመለከተ፤ ስለዚህም አዲስ የሥርዓተ ዘመን መጀመሪያን አመለከተ፤ ምክንያቱም ስለሚመጣው ፍርድ የሚሰጠው ማስጠንቀቂያ በመጽሐፍ ቅዱስ ትንቢት ያለው አምስተኛው መንግሥት ሞት የሚያመጣ ቍስል እስኪቀበል ድረስ ሊፈጸም አይችልም ነበር።

መልአክቱ ራሱ ይህ እንቅስቃሴ መቼ እንደሚፈጸም ብርሃን ይሰጣል። እርሱ የ“ዘላለማዊ ወንጌል” ክፍል እንደሆነ ተገልጿል፤ የፍርድም መከፈቱን ያውቃል። ድኑነት መልአክት በሁሉም ዘመናት ተሰብኳል፤ ነገር ግን ይህ መልአክት የወንጌል ክፍል ሲሆን ሊታወጅ የሚችለው በመጨረሻዎቹ ቀናት ብቻ ነበር። ምክንያቱም ያኔ ብቻ የፍርድ ሰዓቱ መጥቶአል ማለት እውነት የሚሆን ስለሆነ ነው። ትንቢቶቹ የፍርድ መከፈት እስከሚደርስ ድረስ የሚመሩ ተከታታይ ክስተቶችን ያቀርባሉ። ይህ በተለይ ስለ ዳንኤል መጽሐፍ እውነት ነው። ነገር ግን ከትንቢቱ ውስጥ ከመጨረሻዎቹ ቀናት ጋር የተያያዘውን ክፍል ዳንኤል “እስከ ፍጻሜው ዘመን” ድረስ እንዲዘጋጅ እንዲታተም ታዘ ነበር። ወደዚህ ዘመን እስክንደርስ ድረስ፣ በእነዚህ ትንቢቶች ፍጻሜ ላይ የተመሠረተ ስለ ፍርድ የሚናገር መልአክት ሊታወጅ አይችልም ነበር። ነገር ግን በፍጻሜው ዘመን፣ ነቢዩ እንደሚለው፣ “ብዙዎች ወዲህና ወዲያ ይመላለሳሉ፣ እውቀትም ይጨምራል።” ዳንኤል 12፡4።

ሐዋርያው ጳውሎስ በእርሱ ዘመን የክርስቶስን ምጽአት እንዳትጠብቅ ቤተ ክርስቲያንን አስጠንቅቆአል። “በፊት መናፈቅ ሳይመጣ፣ የኃጢአትም ሰው ሳይገለጥ፣ ያ ቀን አይመጣም” ይላል። 2 ተሰሎንቄ 2፡3። ከታላቁ ክድዓት በኋላ የ“ኃጢአት ሰው” የንግሥና ረጅም ዘመን ካለፈ በኋላ ብቻ የጌታችንን ምጽአት ልንጠብቅ እንችላለን። “የኃጢአት ሰው” ተብሎ የተጠራው፣ እንዲሁም “የዓመፀ ምስጢር፣” “የጥፋት ልጅ፣” እና “ያ ክፉው” ተብሎ የሚጠራው፣ በትንቢት እንደ ተነገረው ለ1260 ዓመታት የበላይነቱን ሊጠብቅ የነበረውን ጳውሎስን ይወክላል። ይህ ዘመን በ1798 ተፈጸመ። የክርስቶስ ምጽአት ከዚያ ጊዜ በፊት ሊሆን አይችልም ነበር። ጳውሎስ በሰጠው ማስጠንቀቂያ እስከ 1798 ዓመት ድረስ ያለውን የክርስቲያን ዘመን ሁሉ ይሸፍናል። የክርስቶስ ሁለተኛ ምጽአት መልአክት ሊሰበክ የሚገባው ከዚያ ዘመን በኋላ ባለው ጊዜ ነው።

“በቀደሙት ዘመናት እንደዚህ ያለ መልአክት ከቶ አልተሰጠም። ጳውሎስ እንደ አየነው አልሰበከውም፤ የጌታ መምጣት ወደሚሆንበት በዚያን ጊዜ እጅግ ሩቅ ወደነበረው ወደፊት ወንድሞቹን አመለከታቸው። ተሃድሶ አራማጆችም አለወጁትም። ማርቲን ሉተር ፍርዱን ከራሱ ዘመን ወዲህ ግማሽ ሺህ ዓመት ያህል ወደፊት አኖረው። ነገር ግን ከ1798 ጀምሮ የዳንኤል መጽሐፍ ተፈትቷል፣ የትንቢቶቹም እውቀት ጨምሯል፣ እናም ብዙዎች የፍርድ መቅረብን የሚያውቅ የከበረ መልአክት አውጀዋል።” The Great Controversy, 356.

በ1798 ዓ.ም. የድነት ሥራ አዲስ ዘመን መጣ፤ ይህም አዲሱ ዘመን በ1844 ዓ.ም. የሚጀምር ሌላ ዘመን እንደሚኖር ማስጠንቀቂያ ሰጠ። በዚያ የዘመን ለውጥ አንድ ደጅ ይዘጋ ነበር፤ አንድም ደጅ ይከፈት ነበር።

ለፊላዴልፊያም ቤተ ክርስቲያን መልአክ ጻፍ፤ ቅዱሱ፣ እውነተኛው፣ የዳዊት ቁልፍ ያለው፣ የሚከፍትና ማንም የማይዘጋ፣ የሚዘጋም ማንም የማይከፍት፣ እንዲህ ይላል፤ ሥራህን አውቃለሁ፤ እነሆ፣ ማንም ሊዘጋው የማይችል የተከፈተ በር በፊትህ አኖርሁ፤ ትንሽ ኃይል ቢኖርህም ቃሌን ጠብቀሃልና፣ ስሜንም አልካድህም። ራእይ 3፡7-8

የደጅ መከፈት አዲስ የዘመን አስተዳደር ለውጥን ያመለክታል። ከ723 ዓ.ዓ. እስከ 1798 ድረስ ተፈጽሞ በ1798 በመጀመሪያው ቀጣ መጨረሻ የመንግሥታትና የመልእክት የዘመን አስተዳደር ለውጥ ነበረ። እንዲሁም ከ677 ዓ.ዓ. እስከ 1844 ድረስ ተፈጽሞ በ1844 በመጨረሻው ቀጣ መጨረሻ የዘመን አስተዳደር ለውጥ ነበረ። በ1798 የመጀመሪያው መልአክ መልእክት የቀረበው የሚመጣውን ፍርድ የሚያስጠነቅቅ የዘመን አስተዳደር ደርሶ ነበር። ነቡከደነፆርም ሆነ ሚሊር “ጠቢባን” ተብሎ ይወከላሉ፤ ይህም “በፍጻሜው ዘመን” ነው፤ በዚያን ጊዜ “ደጅ” ለመጀመሪያው መልአክ መልእክት ውስጣዊ የዘመን አስተዳደር እንዲከፈት፣ እንዲሁም ከባሕር አውሬው ወደ የምድር አውሬው ያለው ውጫዊ የዘመን አስተዳደር ለውጥ እንዲገለጥ ተከፈተ። የመጀመሪያው መልአክ መልእክት የዘመን አስተዳደር ጥቅምት 22 ቀን 1844 ወደ ቅድስተ ቅዱሳን የሚገባው ደጅ በተከፈተ ጊዜ ተፈጻሚ፤ በዚያም ጊዜ የሦስተኛው መልአክ የዘመን አስተዳደር እና የምርመራ ፍርድ ደረሰ።

የሚሊር ሁለተኛ ሕልም በ1798 አንድ ደጅ ሲከፈት ይጀምራል፤ እናም የ“ሁለቱ ምስክሮች” የሽግግር ዘመን ውስጥ የእኩለ ሌሊት ጩኸት መልእክትን እንዲያውጁ እንደገና ወደ ሕይወት ሲመለሱ አንድ ደጅ ሲከፈት ይፈጸማል። በትንቢታዊ መልኩ ናቡከደነፆርና ሚሊር በ1798 ከባሕር አውሬው መንግሥት ወደ ምድር አውሬው መንግሥት የሚደረገውን ሽግግር ወከሉ። ሁለቱም በ1844 የምርመራ ፍርድ መቅረቡንና መድረሱን የሚያውቁ ናቸው። 1798 እና 1844 በዘሌዋውያን ሀያ ስድስት እንደተቀመጠው በ“ሰባት ዘመናት” ጊዜ ውስጥ የተፈጸመውን በእግዚአብሔር በሕዝቡ ላይ የመጣውን የመጀመሪያውንና የመጨረሻውን “ቀጣ” መደምደሚያ ይወክላሉ። ከ1798 እስከ 1844 ያሉት አርባ ስድስት ዓመታት፣ ኪዳኑ መልእክተኛ በ1844 ጥቅምት 22 በድንገት ወደ መጣበት መንፈሳዊ ቤተ መቅደስ መቆሙን ይወክላሉ፤ በዚያም ጊዜ ክርስቶስ ከቅድስት ስፍራ ወደ ቅድስተ ቅዱሳን ሲሸጋገር።

1798 እና 1844 በ“ሰባት ዘመናት” የተለዩ ሽግግሮችን (ከአንድ በላይ) ያመለክታሉ። በ1856 ከሚሊራዊ ፊላዴልፊያዊ አድቪንቲዥም ወደ ሚሊራዊ ሎዶቅያዊ አድቪንቲዥም የተደረገው ሽግግር ደግሞ በ“ሰባት ዘመናት” እውቀት መጨመር የተለየ ነበር፤ ይህም ከዚያ በኋላ በ1863 ተቀባይነት አጥቶ ተጣለ። በ1798 ከዳንኤል መጽሐፍ የመጣ የእውቀት መጨመር ነበር፤ ይህም በዘሌዋውያን ሃያ ስድስት ያለውን ያንኑ “ሰባት ዘመናት” ያካትት ነበር፤ እርሱም በሚሊራዊ ፊላዴልፊያዊ አድቪንቲዥም መጨረሻ ውድቅ ሊደረግ የነበረ ነበር።

የመጀመሪያው መልአክ እንቅስቃሴ ከፊላዴልፊያ ወደ ሎዶቅያ የተሸጋገረው ለ1856 እስከ 1863 ባሉት ሰባት ዓመታት ተወክሎ ነበር። የሎዶቅያ መልእክት በ1856 ደረሰ፤ እናም ለሰባት ዓመታት፣ ከማኅተሙ የተፈታው የ“ሰባት ዘመናት” አዲስ ብርሃን በ1863 አድቪንቲዥም የወደቀበትን ባለሦስት ደረጃ የፈተና ሂደት አፈራ። የ“ሰባት ዘመናት” ብርሃን እንዲቀበል ወይም እንዲጣል ሰባት ዓመታት ተሰጡ። የሚሊራዊ ፊላዴልፊያዊ አድቪንቲዥም እንቅስቃሴ ወደ ሚሊራዊ ሎዶቅያዊ አድቪንቲዥም የተሸጋገረው፣ በመጨረሻ ላይ የቅደም ተከተሉን መገልበጥ፣ ማለትም የሦስተኛው መልአክ ሎዶቅያዊ እንቅስቃሴ ወደ የሦስተኛው መልአክ ፊላዴልፊያዊ እንቅስቃሴ የሚደረገውን ሽግግር ይወክላል።

በኢሳይያስ ያለው የስድሳ አምስት ዓመት ትንቢት በመጀመሪያ በሰሜናዊው እና ከዚያም በደቡባዊው የእስራኤል መንግሥታት ላይ የእግዚአብሔር የመጀመሪያውንና የመጨረሻውን ቍጣ የሚያመለክት መጀመሪያ ምልክት ነው።

የሶርያ ራስ ደማስቆ ነው፣ የደማስቆም ራስ ሬሲን ነው፤ በስድሳ አምስትም ዓመት ውስጥ ኤፍሬም ሕዝብ እንዳይሆን ይሰበራል። ኢሳይያስ 7፡8።

የኢሳይያስ የስድሳ አምስት ዓመት ትንቢት በ742 ከክርስቶስ ልደት በፊት ተሰጠ፣ እናም በስድሳ አምስት ዓመታት ውስጥ የሰሜኑ መንግሥት ይጠፋ ነበር። 742 ከክርስቶስ ልደት በፊት ከሆነው ዘመን ከአሥራ ዘጠኝ ዓመታት በኋላ፣ በ723 ከክርስቶስ ልደት በፊት፣ የሰሜኑ መንግሥት በአሶር ወደ ባርነት ተወሰደ። ስድሳ አምስቱ ዓመታት በተፈጸሙ ጊዜ የደቡብ መንግሥት ቍጣ በ677 ከክርስቶስ ልደት በፊት ጀመረ፣ ምክንያቱም ምናሴ በባቢሎናውያን ምርኮ ተወስዶ ነበር። ስለዚህ ስድሳ አምስቱ ዓመታት የሰሜኑ መንግሥት የመጀመሪያ ምርኮ እስከደረሰበት ድረስ የአሥራ ዘጠኝ ዓመት ጊዜን ያመለክታሉ፤ ከዚያም እስከ ምናሴ ምርኮ ድረስ ሌላ አርባ ስድስት ዓመትን ያመለክታሉ።

እነዚያ ትንቢቶች የየራሳቸውን ፍጻሜ በ1798፣ 1844 እና 1863 ደረሱ። በ1798፣ የመጀመሪያው መልአክ በመምጣቱ በድነት መልእክት ውስጥ ውስጣዊ ሽግግር ተፈጠረ፣ እንዲሁም በመጽሐፍ ቅዱስ ትንቢት የተጠቀሱት መንግሥታት ውስጥ ውጫዊ ሽግግርም ተፈጠረ። በ1844፣ የሦስተኛው መልአክ በመምጣቱ በቅዱሱ ስፍራ ያለው በር ተዘግቶ የምርመራ ፍርድ ሲጀምር፣ በድነት መልእክት ውስጥ ውስጣዊ ሽግግር ተፈጠረ። በ1863፣ የምድር አውሬው ሁለቱም ቀንዶች ወደ ሁለት ክፍሎች ሲከፈሉ ውጫዊ ለውጥ ተፈጠረ።

የሪፐብሊካን ቀንድ ከዚያ በኋላ በምድር አውሬው ታሪክ ላይ የበላይነት የሚኖራቸው ሁለት የፖለቲካ ፓርቲዎች ሆነው ተከፈሉ። የፕሮቴስታንት ቀንድም ሁለት የክህደት መገለጫዎች ሆኖ ተከፈለ፤ አንደኛው ወገን ሰባተኛውን ቀን ሰንበት እንደሚጠብቅ የሚናገር ፕሮቴስታንት ነኝ የሚል ሲሆን፣ ሌላው ደግሞ ፕሮቴስታንት ነኝ ቢልም የፀሐይን ቀን እንደ ተመረጠ የአምልኮ ቀኑ የሚያጸና ክፍል ነበረ።

በዚያ ታሪክ ውስጥ፣ ከጨለማው ዘመን የወጣው የፕሮቴስታንት ቀንድ ከነሐሴ 11፣ 1840 ጀምሮ እስከ ጥቅምት 22፣ 1844 ድረስ ተፈትኖ ነበር፣ የፈተናውንም ሂደት ሳያልፍ ከእሑድ ጠባቂ የፕሮቴስታንት ሕዝብ ወደ እሑድ ጠባቂ ከሃዲ የፕሮቴስታንት ሕዝብ ተሸጋገረ።

በ1844 ዓ.ም. የተቋቋመና የተለየ እውነተኛው ፕሮቴስታንት ቀንድ በታሪኩ ውስጥ፣ ከ1856 እስከ 1863 ዓ.ም. ድረስ የፈተና ሂደት ተከሰተ። ከዚያም እውነተኛው ሰንበትን የሚጠብቅ ፕሮቴስታንት ቀንድ ከፊላዴልፊያ ወደ ሎዶቅያ ተሸጋገረ፣ እንዲሁም ከእውነተኛው ሰንበትን የሚጠብቅ ፕሮቴስታንት ሕዝብ ወደ ሰንበትን የሚጠብቀው ከሃዲ ፕሮቴስታንት ቀንድ ተሸጋገረ። “ሰባቱ ዘመናት” ከ1798፣ 1844፣ 1856 እና 1863 ጋር የተያያዘ ነው። “ሰባቱ ዘመናት” ከሽግግር ነጥብ ጋር የተያያዘ ምልክት ነው፣ እናም ይህ እውነት በብዙ ምስክሮች ላይ የተመሠረተ ነው።

በ1798 ዓ.ም. ስለ “ሰባቱ ዘመናት” ዕውቀት ጨመረ፤ ምክንያቱም ሚሊር ያገኘው የመጀመሪያው የጊዜ ትንቢት ያ እውነት ራሱ ነበር። በ1863 ዓ.ም. ግን ያ እውነት ተቀባይነት አጥቶ ነበር፤ እንዲሁም በኢሳይያስ ምዕራፍ ሰባት የቀረበው የትንቢቱ ስድሳ አምስት ዓመታት የመጨረሻ ዘመን ፍጻሜ መሆኑን ይለያል።

የተሟላው የሁለት ሺህ አምስት መቶ ሃያ ዓመታት ትንቢት በመጀመሪያውም ሆነ በመጨረሻው ላይ ስድሳ አምስት ዓመታት የሚሆን ክልል አለው፤ ይህም በተገላቢጦሽ ምስል እንደ መስታወት ተመሳሳይ ሁኔታ ነው። ትንቢቱ በተሰጠበት በ742 ዓ.ዓ. በመጀመሪያው መጀመሪያ ያሉት ስድሳ አምስት ዓመታት በምሳሌ እንደሚያመለክቱት፣ በመጨረሻው መጀመሪያ ያሉት ስድሳ አምስት ዓመታት (1798) ላይ “ሰባቱ ዘመናት”

ላይ የእውቀት መጨመር ነበረ፤ ይህንንም “ጥበበኞቹ” ሚሊራውያን ተረድተው አወጁት። በመጨረሻው መጨረሻ ያሉት ስድስ አምስት ዓመታት በ1863 ላይ፣ በዚያው እውነት ላይ ሌላ የእውቀት መጨመር ነበረ፤ ነገር ግን ይህ በእውነተኛው የፕሮቴስታንት ቀንድ አዲስ ዘውድ ተቀዳጅ “ካህናት” በመጨረሻ ተቀባይነት አላገኘም።

ሕዝቤ በእውቀት እጥረት ይጠፋል፤ አንተም እውቀትን ስለ ጣልህ፣ እኔ ደግሞ አንተን እጥልሃለሁ። ለእኔም ካህን እንዳትሆን፤ የአምላክህንም ሕግ ስለ ረሳህ፣ እኔ ደግሞ ልጆችህን እረሳለሁ። ሆሴዕ 4፡6።

ከዳንኤል መጽሐፍ ማኅተሙ ሲፈታ የሚመጣው የእውቀት መጨመር ከ“ሰባት ጊዜያት” ጋር የተያያዘ ነው፤ ስለዚህ ይህ የመሸጋገሪያ ነጥብ ምልክት ብቻ ሳይሆን የትንቢታዊው መልእክት ማኅተም መፈታትም ደግሞ ነው።

ሌላ ሽግግር በ2020 ዓ.ም. ሐምሌ 11 ቀን በመጀመሪያው ቅሬታ ተጀመረ፤ ይህም “የመዘግየት ዘመን”ን ያስነሳ ሲሆን፣ የታላቁቱ ከተማ ሰዶምና ግብፅ በተባላቸው መንገድ ላይ የራእይ ምዕራፍ አሥራ አንድ የሁለቱ ምስክሮች ሞተው ተጥለው የሚቆዩትን ሦስት ተኩል ቀናት መጀመሪያ አመለከተ።

ሐምሌ 18፣ 2020 በ1856 እስከ 1863 ድረስ ባለው ታሪክ የተመሰለውን ሰስት ተኩል ምሳሌያዊ ቀናት (“seven times”) መጀመሪያ ያመለክታል። ሁለቱም ዘመናት የ“seven times” ምሳሌያዊ ናቸው። ሁለቱም ዘመናት የአስተዳደር ዘመን ለውጥን (ሽግግርን) ያመለክታል። ሁለቱም ዘመናት ከ“seven times” ጋር የተያያዘ የእውቀት መጨመርን ይወክላሉ።

ከባቢሎን መንግሥት ወደ ሜዶ-ፋርስ መንግሥት የሚደረገው የሽግግር ዘመን ነበር ዳንኤል የዘሌዋውያን ሃያ ስድስት ጾሎት የጸለዩው፤ ስለዚህም የዘሌዋውያን ሃያ ስድስት ጾሎት የመጨረሻዎቹ ቀናት ሽግግር መለያ ምልክት መሆኑን ያሳያል። በሚለር ሕልም ውስጥ፣ “መበተን” የሚለው ቃል ሰባት ጊዜ ከተገለጸ በኋላ ሚሊር ሁለቱንም ያለቅሳል እና ይጻፋል። ማልቀሱ ከይሁዳ ነገድ አንበሳ (የአፈር ብሩሽ ሰው) የታተመውን መልእክት ሲፈታ የሚጠቁምበትን ነጥብ ያመለክታል።

ጾሎት የሚለር በዳንኤል ሕልም ውስጥ በርና መስኮቶቹ በተከፈቱበት ጊዜ የተከሰተውን፣ ከ“ሰባት ዘመን” ጋር የተያያዘውን የዳንኤል ዘሌዋውያን ምዕራፍ ሃያ ስድስት ጾሎት ያመለክታል። ነገር ግን የዳንኤል በዘጠነኛው ምዕራፍ ያለው ጾሎት ደግሞ በሁለተኛው ምዕራፍ ካለው የዳንኤል ጾሎት ጋር ይጣጣማል። እንዲሁም በ“ሰባት ዘመን” መደምደሚያ ላይ ካለው የናቡከደነፆር የንስሐ መናዘዝ ጾሎት ጋር ደግሞ ይጣጣማል።

ስለዚህ የሚለር ጾሎት በዘሌዋውያን ምዕራፍ ላይ ስድስት ያለው ጾሎት እንደሚወከል ተገልጦአል፤ ይህም የሕዝብ ፊት የንስሐ ጾሎት እና የመጨረሻው ትንቢታዊ ምስጢር እንዲፈታ የልመና ጾሎት ነበር። ምክንያቱም ትንቢት ሁሉ የመጨረሻውን ዘመን ያመለክታል። ስለዚህ በዳንኤል ምዕራፍ ሁለት ያለው ምስጢር ሊፈታ የሚገባውን የመጨረሻ ምስጢር ይወክላል። የሚለር ጾሎት በሕልሙ ውስጥ በክፍሉ ውስጥ ባሉት ጌጦች ላይ ስለ ተፈጸሙት አስጸያፊ ነገሮች የጭንቀትና የጽድቅ ቅጥ ጾሎት ነበር። ጭንቀቱም በመቶ አርባ አራቱ ሺህ የማኅተም ጊዜ፣ በሕዝቅኤል ምዕራፍ ዘጠኝ ውስጥ በሚተነፍሱና በሚያለቅሱት ሰዎች ተመስሎ ተገልጦአል።

ሚሊር እውነቶቹ በሐሰተኛ ትምህርቶች እየተከደኑ በደረጃ ደረጃ እንደተቀበሩ ተመለከተ፤ እናም በመጨረሻ ሣጥኑ (መጽሐፍ ቅዱስ ራሱ) የተጠፋበት ደረጃ ላይ ደረሰ። የሚለር ሣጥን ጥፋት በአድቪንቴዝም ሦስተኛው ትውልድ ውስጥ ተከናወነ፤ ይህም የኪንግ ጄምስ መጽሐፍ ቅዱስን ሆን ተብሎ በመተው፣ በተበላሹ ዘመናዊ በካቶሊክ መሠረት ላይ በተመሠረቱ የመጽሐፍ ቅዱስ ትርጉሞች ለመተካት የተደረገ እንቅስቃሴ በነበረበት ጊዜ ነበር።

ሚሊር አለቀሰ፣ ከዚያም ጸላየ፣ ወዲያውኑም አንድ በር ተከፈተ፣ ሕዝቡም ሁሉ ወጡ። ከዚያ የቆሻሻ መጥረጊያው ሰው (የይሁዳ ነገድ አንበሳ) ገባ፣ መስኮቶቹንም ከፍቶ ማጽዳት ጀመረ። ከዚያም ሚሊር ስለ ተበታተኑት እንቁዎች ያለውን ጭንቀት ገለጸ፣ የቆሻሻ መጥረጊያውም ሰው እንቁዎቹን እንደሚጠብቃቸው ተስፋ ሰጠው። በዚያ የቆሻሻ መጥረጊያው ሰው የማጽዳት ሥራ መካከል ባለው ብዙ እንቅስቃሴ፣ ሚሊር ለአንድ አፍታ ዓይኖቹን ጨፈነ፤ ዓይኖቹንም በከፈተ ጊዜ ቆሻሻው ጠፍቶ ነበር። እንቁዎቹ በክፍሉ ዙሪያ ተበትነው ነበር፣ ከዚያም የቆሻሻ መጥረጊያው ሰው ትልቁን ሳጥን በጠረጴዛው ላይ አኖረ፣ እንቁዎቹንም ሰብስቦ ወደ ሳጥኑ ጣላቸውና፣ “ኑና እዩ” አለ።

“መጥተህ እይ” የሚለው አገላለጽ አንድ እውነት አሁን እንደ ተፈታ የሚያመለክት ምልክት ነው። ለሚሊር የተፈታለት እውነት የመጨረሻው እውነት ነው። ምክንያቱም ቀጥሎ ሊከናወን ያለው ነገር ሚሊር በ“ጭኸት” መንቃቱ ሲሆን፣ ይህም ታላቁን ጭኸት ይወክላል። በሚለራውያን ታሪክ ውስጥ የእኩለ ሌሊት ጭኸትን መልእክት የተቀበለ የመጨረሻው ሰው ሚሊር ነበር፤ በሕልሙም የሚያነቃው ጭኸት ከመምጣቱ በፊት በአንድ ቅጽበት ዓይኖቹን ዘጋ። በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ “ቅጽበት” እና “ዓይኖች” የሚሉትን በአንድነት የሚጠቅስ ብቸኛው ክፍል የመጀመሪያውን ትንሣኤ የሚያመለክት ነው።

እነሆ፣ ምስጢር እነግራችኋለሁ፤ ሁላችን አንተኛም፣ ነገር ግን ሁላችን እንለወጣለን፤ በቅጽበት፣ በዓይን ጥቅሻ፣ በመጨረሻው መለከት፤ መለከቱ ይነፋልና፣ ሙታንም የማይበሰብሱ ሆነው ይነሣሉ፣ እኛም እንለወጣለን። ይህ የሚበሰብሰው አለመበስበስን ሊለብስ ይገባዋልና፣ ይህም የሚሞተው አለመሞትን ሊለብስ ይገባዋል። 1 ቆሮንቶስ 15፡51-53።

በራእይ መጽሐፍ ምዕራፍ አሥራ አንድ እንደተወከለው፣ የሦስተኛው መልእክት የሎዶቅያ እንቅስቃሴ ወደ የሦስተኛው መልእክት ፊላደልፍያዊ እንቅስቃሴ በተሸጋገረበት ታሪክ ውስጥ፣ ሚሊር የእኩለ ሌሊት ጭኸትን መልእክት የሚቀበሉ ጥበበኛ ድንግልናት መካከል ፍጹም የመጨረሻውን ይወክላል። መጀመሪያ የተቀበሉት ከሁሉ ይልቅ መንፈሳዊ የነበሩት ነበሩ።

“ይህ ሁለተኛውን የመልእክትን መልእክት ኃይል የሚሰጥ የእኩለ ሌሊት ጭኸት ነበር። ተስፋ የቆረጡትን ቅዱሳን ለማንቃትና በፊታቸው ለነበረው ታላቅ ሥራ ለማዘጋጀት መልእክት ከሰማይ ተልከው ነበር። እጅግ ባለ ተሰጥኦ የነበሩ ሰዎች ይህን መልእክት ለመጀመሪያ ጊዜ የተቀበሉት አልነበሩም። መልእክት ወደ ትሑታንና ለእግዚአብሔር ተሰጥተው ወደነበሩት ተልከው፣ ‘እነሆ፣ ሙሽራው ይመጣል፤ ልትቀበሉት ውጡ!’ የሚለውን ጭኸት እንዲያሰሙ ግድ አደረጉባቸው። ለዚያ ጭኸት አደራ የተሰጣቸው ፈጥነው ሄዱ፣ በመንፈስ ቅዱስም ኃይል መልእክቱን አወጁ፣ ተስፋ የቆረጡትንም ወንድሞቻቸውን አነቁ። ይህ ሥራ በሰዎች ጥበብና ትምህርት ላይ የቆመ ሳይሆን በእግዚአብሔር ኃይል ላይ የቆመ ነበር፤ ጭኸቱንም የሰሙ ቅዱሳን ሊቃውሙት አልቻሉም። እጅግ መንፈሳዊያን የሆኑት ይህን መልእክት በመጀመሪያ ተቀበሉት፤ ከዚህ ቀደም በሥራው መሪዎች የነበሩት ግን፣ ‘እነሆ፣ ሙሽራው ይመጣል፤ ልትቀበሉት ውጡ!’ የሚለውን ጭኸት ለመቀበልና ለማበርታት በመጨረሻ ነበሩ።” Early Writings, 238.

በራእይ መጽሐፍ ምዕራፍ አሥራ አንድ መጨረሻ ላይ ያሉት ሦስት ተኩል ምሳሌያዊ ቀኖች ሲፈጸሙ፣ በሕዝቅኤል ምዕራፍ ሠላሳ ሰባት የተመለከተው ከሁለት መልእክቶች የመጀመሪያው ይታወቃል። የመጀመሪያው መልእክት የሞቱትንና የተበተኑትን አጥንቶች ያሰባስባል፣ ነገር ግን እነርሱ አሁንም ሞቱ ናቸው። መልእክቱ “በምድረ በዳ” በጭኸው ድምፅ ቀርቦ ነበር፤ በዚህም የሕዝቅኤል መልእክት እነዚያ ሦስት ተኩል ምሳሌያዊ ቀኖች ከመጠናቀቃቸው በፊት እንደሚጀምር ይለያል። እነዚያ ሦስት ተኩል ቀኖች “ምድረ በዳ”ን ይወክላሉ፣ መልእክቱም የሚታወጀው ከ“ምድረ በዳው” ነው። “ምድረ በዳው” ደግሞ የ“ሰባቱ ዘመናት” ምልክት ነው፤ እርሱም ሽግግርንና መታተም መፈታትን ያመለክታል፣ ይህም የፈተና ሂደትን ያስተዋውቃል።

በመልእክቱ ውስጥ ደረጃ በደረጃ የሚገለጥ እድገት አለ፤ እንዲሁም በሚለራውያን ታሪክ ውስጥ በእኩል ሌሊት ጩኸት እንደተገለጸው ደረጃ በደረጃ የሚሆን መቀበል አለ። በመጀመሪያ የተቀበሉት በምድረ በዳ የሚጮህ ድምፅ መልእክትን ከሁሉ ይልቅ መንፈሳዊ የነበሩት ነበሩ፤ የአድቪንቲዥምም ታሪክ ጸሐፊዎች ዊሊያም ሚሊር ከጥቅምት 22, 1844 ጥቂት ቀናት በፊት የጻፈውን ደብዳቤ ይጠቅሳሉ፤ በዚያም ሚሊር በመጨረሻ የሳሙኤል ስኖውን የእኩል ሌሊት ጩኸት መልእክት እንደተረዳና እንደተቀበለ ይመሰክራል።

“ውድ ወንድም ሂምስ፡- ከዚህ በፊት በፍጹም ያለየሁትን ክብር በሰባተኛው ወር እያየሁ ነው። ምንም እንኳን ጌታ ከአንድ ዓመት ተኩል በፊት የሰባተኛውን ወር ምሳሌያዊ አመልካችነት አሳይቶኝ ነበር፤ ነገር ግን የእነዚያን ምሳሌዎች ኃይል አልተገነዘብኩም ነበር። አሁን ግን፡ የጌታ ስም ይባረክ፤ ለረጅም ጊዜ የጸላይሁላትን ነገር በቅዱሳን መጻሕፍት ውስጥ ውበትን፤ ስምምነትን፤ እና መስማማትን እያየሁ ነው፤ ነገር ግን እስከ ዛሬ ድረስ አለየሁትም ነበር። ነፍሴ ሆይ፡ ጌታን አመስግኚው። ወንድም ስኖው፡ ወንድም ስቶርስ፡ እና ሌሎችም፡ ዐይኖቼን በመክፈታቸው ያገለገሉበትን መሣሪያነት ምክንያት የተባረኩ ይሁኑ። እኔ ወደ ቤቴ ልደርስ ቀርቤአለሁ። ክብር! ክብር! ክብር! ክብር!” ዊሊያም ሚሊር፤ Signs of the Times, October 16, 1844.

በሚሊር ሕልም እንደተወከለው በእኩል ሌሊት ጩኸት ታሪክ ድግግሞሽ ውስጥ፤ ሚሊር ዓይኖቹን ለአፍታ ዘጋ። ስለዚህም፡ “በቅጽበት፡ በዓይን ጥቅሻ፡ በኋለኛው መለከት፤ መለከቱ ይነፋልና፤ ሙታንም ይነሣሉ።” በሚሊር ሕልም ውስጥ እርሱ፡ በራሱ ታሪክ እንዳደረገው ሁሉ፤ የእኩል ሌሊት ጩኸትን መልእክት ለመቀበል የመጨረሻውን ይወክላል። በተባታታ ጌታች ላይ አፈርን የሚጠርግ ሰው እነርሱን ሰብስቦ ወደ ትልቁ ሣጥን ከመጣሉ በፊት፤ መልእክቱን በመጨረሻ የሚቀበሉትን ይወክላል። በራእይ ምዕራፍ አሥራ አንድ ውስጥ፤ የሕዝቅኤል ሁለተኛ መልእክት፤ እርሱም የእስልምና አራቱ ነፋሳት መልእክት እና ደግሞ የማኅተም መልእክት የሆነውን፤ ለመቀበል የመጨረሻዎቹ የሚሆኑት ሰባቱ መለኮቶች ከመጨረሻው ከመነፋቱ በፊት ያደርጉታል፤ እርሱም “ሦስተኛው ወዮ” መለከት ነው። “በቅጽበት፡ በዓይን ጥቅሻ፡ በኋለኛው መለከት፤ መለከቱ ይነፋልና፤ ሙታንም የማይጠፋ ሆነው ይነሣሉ፡ እኛም እንለወጣለን።” (1 ቆሮንቶስ 15:52)

ይህ ክፍል በሁለተኛው ምጽአት ጊዜ የሚከናወነውን የመጀመሪያውን ትንሣኤ እየለየ ነው፤ ነገር ግን በራእይ ምዕራፍ አሥራ አንድ ውስጥ በተጠቀሰው ታላቅ የምድር መናወጥ ሰዓት የሚከናወን የሞቱ ደረቅ አጥንቶች (ሁለቱ ምስክሮች) ትንሣኤ ደግሞ አለ። በዚያ የመናወጥ “ሰዓት” ውስጥ፤ ከሰባቱ መለኮቶች የመጨረሻው መለከት ይነፋል፤ በመንገድ ላይ የነበሩትም የሞቱ ምስክሮች እንደገና ወደ ሕይወት ይመለሳሉ፤ ነገር ግን እንደ ሎዶቅያውያን ሳይሆን እንደ ፊላዴልፍያውያን ነው፤ ምክንያቱም በሦስተኛው ወዮ መለከት ጊዜ ሁለቱ ምስክሮች ታትመው ወደ የማይበሰብስ ሁኔታ ተለውጠዋልና፤ ዳግመኛ ፈጽሞ ኃጢአት አይወፋም። ሚሊር ሁለቱን ምስክሮች ወደ ሕይወት የሚያመጣውን መልእክት የሚቀበል የመጨረሻውን ይወክላል፤ ይህም የእስልምና አራቱ ነፋሳት መልእክት ሲሆን የማተም መልእክት ነው።

የዚያ መለከት ድምፅ በሰዶምና በግብፅ አደባባይ የተባታታ የሞቱ ደረቅ አጥንቶች የመጨረሻዎቹን ያስነሣል። ሚሊር እውነቶች በሐሰተኛ ትምህርቶች በተራ በተራ እንዴት እንደተቀበሩ ተመልክቷል። በመጨረሻም ሚሊር እያለቀሰ የመፈታቱ ሥራ መጀመር ያለበትን ጊዜ አመለከተ፤ ምክንያቱም መፈታቱ በሂደት የሚከናወን ሥራ ነው። ያ መፈታትም በሰስት ቀን ተኩል መጨረሻ ዘመን ውስጥ ተጀመረ።

ከሚሊር ካለቀሰ በኋላ፤ የታተመውን መጽሐፍ ለመፍታት ሥልጣን ያለው አንዱ ወደ ትረካው ገባ። በሚሊር ሕልም ውስጥ ይህ ሰው የአፈር ብሩሽ ሰው ነበር። ከዚያም ሚሊር ጸላየ፤ ወዲያውኑም በር ተከፈተ፤ ይህም የሰስተኛው መልእክት የሎዶቅያ እንቅስቃሴ ወደ ሰስተኛው መልእክት የፊላዴልፍያ እንቅስቃሴ ሊሸጋገር የነበረበትን ነጥብ ምልክት አደረገ። ጸሎቱ የዘሌዋውያን ሃያ ስድስት ጸሎት ነበር፤ የመጨረሻውን ትንቢታዊ ምስጢር ለማስተዋል የሚቀርብ ጸሎት ነበር፤ በሁለቱ ምስክሮች ላይ ሦስት ቀን ተኩል እንዲመጣ ያመጣውን ዓመፅ በአደባባይ የሚናዘዝ ጸሎት ነበር፤ ደግሞም በሕዝቅኤል ምዕራፍ ዘጠኝ የታተሙት

የሚጻፈዎት ጸሎት ነበር።

ከጸሎቱ በኋላ፣ ክርስቶስ (የትቢያ መጥረጊያው ሰው) ገብቶ ክፍሉን ማጽዳት ጀመረ። የትቢያ መጥረጊያው ሰው የማጽዳቱን ሥራ በጨረሰ ጊዜ፣ ሚሊር የሞቱት ደረቅ አጥንቶች ሊነሡበት የተመደበውን ዘመን መጨረሻ እየለየ ለአፍታ ዓይኖቹን ጨፈነ። ከዚያም የትቢያ መጥረጊያው ሰው በሚሊር ክፍል ውስጥ የተበተኑትን እንቁዎች ሰበሰበ፣ ሁለቱ ምስክሮች እንደ ዓላማ ምልክት ከፍ እንደሚደረጉ ሁሉ፣ በሚሊር ክፍል መካከል ባላች ጠረጴዛ ላይ ባላች አዲስና የበለጠ ትልቅ ሣጥን ውስጥ አኖራቸው። እንደ ዓላማ ምልክትም ሆነው፣ ከዚያ በኋላ አሁን ድረስ በባቢሎን ያለውን የእግዚአብሔርን ሌላ መንጋ ይሁዳ ነገድ አንበሳ አሁን ወደ አዲሱና የበለጠ ትልቁ ሣጥን ውስጥ የጣለውን መልእክት “ኑና እዩ” ብለው ወደ እርሱ ይጠራሉ።

ስለ 1798 ዓ.ም. የተፈታው ከዳንኤል መጽሐፍ የሚመጡ እውነቶች ምልክት እንደሆነ የኡላይ ወንዝን ራእይ በሚቀጥለው ጽሑፍ መመልከት እንጀምራለን። ከዚያ አስተያየት በፊት ጥቂት የማጣቀሻ ነጥቦችን አስቀድመን አኑረናል። የመጀመሪያው፣ የሚለራውያን መልእክት ፍጹም ነበር (በእድገቱ ደረጃ)፣ ነገር ግን ያልተሟላ ነበር። በሦስት አጥፊ ኃይሎች ሳይሆን በሁለት አጥፊ ኃይሎች ማዕቀፍ ውስጥ ተቀምጦ ነበር። ሁለተኛው፣ የሚሊር ሕልም የመሠረታዊ እውነቶችን የመጨረሻ መመለስ ሲለይ፣ በዚያን ጊዜ እነዚያ መሠረታዊ እውነቶች ከቀደመው ክብራቸው “አሥር እጥፍ የበለጠ ብሩህ” ናቸው። ሦስተኛ ነጥብ ደግሞ፣ የመጀመሪያው መልእክት እንቅስቃሴ (የሚለራውያን እንቅስቃሴ) በሦስተኛው መልእክት እንቅስቃሴ ውስጥ ይደገማል፣ ነገር ግን ከጥቂት አስፈላጊ ልዩ ሁኔታዎች ጋር። ሚሊርውያን እንደ ምልክት ፊላዴልፊያውያን ነበሩ፤ እነርሱ የተለወጠ ናቡከደነፆር ነበሩ፣ ነገር ግን በመጨረሻ እና በሚያሳዝን ሁኔታ፣ በ1863 “ኢያሪኮን እንደገና ሠሩ።”

የሦስተኛው መልእክት እንቅስቃሴ እንደ ሎዶቅያውያን፣ ልወጣ የሚያስፈልጋቸው ሆነው ጀመረ፤ ነገር ግን በመጨረሻ በኢያሪኮ የመጨረሻ ጥፋት—በመጨረሻዎቹ ዘመናት ኢያሪኮ—ውስጥ ይሳተፋሉ።

“መድኃኒቱ አባቶችና ነቢያት የተናገሩትን ለመሻር አልመጣም ነበር፤ ምክንያቱም በእነዚህ ወካይ ሰዎች አማካይነት የተናገረው ራሱ እርሱ ነበርና። የእግዚአብሔር ቃል እውነቶች ሁሉ ከእርሱ ወጥተው ነበር። ነገር ግን እነዚህ ዋጋ የማይተመኑ ዕንቁዎች በሐሰተኛ ቅንብሮች ውስጥ ተቀምጠው ነበር። ውድ ብርሃናቸውም ስህተትን እንዲያገለግል ተደርጎ ነበር። እግዚአብሔር ከእነዚያ የስህተት ቅንብሮች እንዲወገዱና በእውነት መዋቅር ውስጥ እንደገና እንዲቀመጡ ወደ ነበር። ይህን ሥራ ማከናወን የሚችለው መለኮታዊ እጅ ብቻ ነበር። ከስህተት ጋር ባለው ግንኙነት የተነሣ፣ እውነት የእግዚአብሔርንና የሰውን ጠላት ዓላማ ስታገለግል ነበር። ክርስቶስ እግዚአብሔርን ክብር የምታሳይበትና የሰውን ዘር መዳን የምትሠራበት ስፍራ ላይ ለማኖር መጥቶ ነበር።” The Desire of Ages, 287.